

Arrest

nr. 110 865 van 27 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit het dorp 20 Ghakh. U zou een Ahmadi zijn. U zou in uw dorp de leider zijn van de volwassen mannelijke Ahmadies. Als Ahmadi zou u verschillende problemen hebben. Zo zouden uw leraars uw studies gesaboteerd hebben. Verschillende familieleden langs uw moederszijde zouden omwille van hun religie betrokken zijn in een rechtszaak. In verband met deze rechtszaak zou u in 1998 kortstondig gedetineerd zijn. In juli 2010 zou u terwijl u op uw motor reed, beschoten zijn. Een week later zou u door onbekenden die wilden weten wie u was tegengehouden zijn. Ze zouden u bedreigd hebben. Uw aanvallers zouden gevlucht zijn toen ze twee politieagenten zagen. In oktober 2010 zou u Pakistan verlaten hebben. U zou een Brits studentervisum naar het Verenigd Koninkrijk gereisd zijn. Hier zou u verbleven zijn tot maart 2011 toen u naar België kwam om een asielaanvraag in te dienen. In maart 2013 zou uw familie een dreigbrief gericht tegen u van de "Khatme Nabuwat" ontvangen hebben. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt

u volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart, juridische documenten i.v.m. de aanklacht tegen uw familie, eigendomsdocumenten van uw broer en zus, een dreigbrief, artikels, studiedocumenten, documenten i.v.m. uw activiteiten voor de Belgische Ahmadi- gemeenschap, een artikel i.v.m. een moord op een familielid, verschillende badges van vergaderingen waar u aanwezig was en documenten over de erkenning tot vluchteling in Duitsland van een neef en pamfletten.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precare situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort een studentenvisum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België voor de Dienst Vreemdelingenzaken immers dat u nooit over een eigen paspoort beschikte, dat u nooit over enig Europees verblijfstitel beschikte, dat u nooit in een Europees land verbleef en dat u Pakistan pas in maart 2011 verlaten had. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS gaf u toe met een Brits studentenvisum naar het VK gereisd te zijn. U legde uw paspoort voor ter ondersteuning van deze gewijzigde verklaring. U gaf toe hierover leugenachtige verklaringen afgelegd te hebben voor de DZ. U verklaarde dit te hebben gedaan omdat u misleid was door andere mensen. Dit is echter geen afdoende reden. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U hield de ware toedracht echter bewust achterwege en u kwam pas twee jaren na uw asielaanvraag af met de waarheid. Deze vaststellingen ondermijnen de oprechtheid van uw verklaringen en van uw persoonlijke vrees.

Wat betreft deze persoonlijke vrees dient te worden opgemerkt dat u deze niet aannemelijk wist te maken. U verklaarde problemen te kennen omwille van uw religie en daar u als leider in uw gemeenschap een opvallende positie innam. Het is echter weinig waarschijnlijk dat u omwille van uw activiteiten binnen de Ahmadi-gemeenschap extra in de kijker zou lopen. In zoverre aan uw verklaringen al geloof kan worden gehecht, werd tijdens uw gehoor nog vastgesteld dat u enkel in uw dorp de leiding had en dan nog maar over nooit meer dan 10 mensen (gehoorverslag CGVS p. 7). Het is

dan ook weinig aannemelijk dat u omwille van dit lage profiel geïnteresseerd zou worden. Dit blijkt ook uit uw verklaringen. Zo plaatste u de schietpartij in eerste instantie in 2009, om dit meteen te wijzigen naar juli 2010 (gehoorverslag CGVS p. 5). U had geen enkel bewijs van deze schietpartij daar u ze nog bij de autoriteiten, noch bij uw gemeenschap zou zijn gaan aangeven. Men kan er immers vanuit gaan dat de Ahmadi-gemeenschap geïnteresseerd zou zijn indien een van haar leiders beschoten werd. Ook het tweede incident kon u niet bewijzen. Nochtans verklaarde u dat de mannen die u bedreigden er meteen vandoor gingen bij het zien van twee politiemannen. Het is dan ook duidelijk dat deze twee mannen wisten dat ze verkeerd bezig waren en daarom vreesden ze de autoriteiten. Het is in dit licht dan ook bevreemdend dat u zich niet meteen wendde tot deze twee agenten. De veralgemeende stelling dat de autoriteiten u als Ahmadi niet zouden helpen, gaat niet op. U had minstens een poging kunnen doen, temeer daar de ouders duidelijk schrik hadden van de politie (gehoorverslag CGVS p. 5). Ook verklaarde u dat beide incidenten zo ver u er weet van had niets te maken hadden met de extremistische "khatme nabuwat". Het is in dat licht dan ook ongeloofwaardig dat u plots en dit een maand voor uw gehoor op het CGVS een dreigbrief van deze organisatie zou krijgen (gehoorverslag CGVS p. 5). Daar de "khatme nabuwat" blijkbaar geen interesse in u had toen u in Pakistan woonde, noch in de jaren dat u in het VK en België verbleef, is het des te opvallender dat ze u juist voor uw asielgehoor zouden bedreigen. Deze brief heeft dan ook duidelijk een gesolliciteerd karakter; bovendien kan ze door iedereen geschreven zijn. Uit toegevoegde informatie blijkt immers dat vervalsingen veelvuldig voorkomen in Pakistan.

Voorts wees u er op dat uw leraars u in uw studies tegenhielden. U legde allerlei schooldocumenten voor om dit te ondersteunen. Het CGVS kan echter uit deze documenten de situatie waaronder ze werden opgesteld niet afleiden.

Ook verwees u naar de problemen die verschillende van uw familieleden gekend zouden hebben. Echter kunt u in de eerste plaats niet ontegensprekelijk aantonen dat het hier om familieleden zou gaan. Voorts mocht er geloof in worden gehecht dat het toch om familie zou gaan, kunt u uw persoonlijke band met deze problemen niet aannemelijk maken. Zo werd vastgesteld dat uw kennis over de aanklacht tegen uw familie opvallend gering was, terwijl gezien uw verklaring ooit gearresteerd te zijn wegens deze aanklacht, er van u toch wel wat meer interesse verwacht kan worden. U kon enkel zeggen dat de zaak na een eerdere uitspraak voor de High Court verscheen. U had er geen idee van welk vonnis in eerste aanleg tegen uw familieleden was uitgesproken, noch wist u of uw familieleden ooit werden opgesloten, noch wist u wat er verder met deze zaak gebeurde bij de High Court (gehoorverslag CGVS p. 4). Het is dan ook duidelijk dat deze rechtszaak niets toevoegt aan uw persoonlijke vrees.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat dit niet mogelijk is met een studentenvisum. Dit is echter geen afdoende reden. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Bovendien werd vastgesteld dat u vanuit het VK legaal met een Nederlands visum naar het Europees vasteland afreisde. U had dan ook in Nederland asiel kunnen aanvragen, maar ook dit liet u achterwege. Uw selectiviteit bij het bepalen van welk land uw asielaanvraag mocht behandelen, ondermijnt ten eerste de ernst van uw asielaanvraag.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen. Uw identiteitsdocumenten, badges en attesten van uw gemeenschap wijzen op zaken die hier niet ter discussie staan, zoals uw identiteit en religie. Uw scholingsdocumenten kunnen aanvaard worden voor wat ze zijn, maar ze ondersteunen uw vrees voor vervolging niet. Hetzelfde kan gezegd worden over de juridische documenten, de artikels en het

nieuws over de dood van een familielid (u kunt niet aantonen dat het daadwerkelijk om familie gaat). De authenticiteit van uw dreigbrief staat hier zwaar ter discussie. De erkenning van uw neef in Duitsland (opnieuw kunt u geen familieband aantonen) staat los van de door u ingeroepen vrees voor vervolging. De eigendomsattesten van uw broer en zus zouden er volgens u op moeten wijzen dat zij vervolgd werden in uw dorp. Dit kan echter niet afgeleid worden uit deze attesten. Wat hier wel uit blijkt is dat uw familie vermogend genoeg is om eigendom aan te schaffen te Rabwah. de pamfletten die u voorlegde zijn gericht tegen ahmadi's in het algemeen en zijn niet in het bijzonder tegen u gericht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook de schending van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Verzoeker betoogt dat hij zijn volledige medewerking heeft verleend. Hij verwijst naar de documenten die hij ter staving van zijn relaas heeft bijgebracht. De loutere stelling dat hij niet voldaan zou hebben aan de medewerkingsplicht is niet afdoende volgens verzoeker. Het is niet omdat hij in eerste instantie verzwegen heeft dat hij in het Verenigd Koninkrijk verbleven heeft dat hij in Pakistan geen vrees meer zou hebben omwille van zijn geloof. Voorts betoogt verzoeker dat er in de mate dat er zich contradicties en omissies in zijn relaas voordoen deze zeker niet van aard zijn om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het relaas. Bovendien heeft hij een aanvaardbare reden gegeven waarom hij zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet heeft aangegeven, met name omdat de reisagent heeft gezegd dat dit nefast zou zijn voor zijn asielaanvraag. Het kan hem niet verweten worden dat hij bij het ene gehoor iets niet vermeldt en bij het andere wel. Daarnaast heeft hij zijn "leugen" rechtgezet bij het Commissariaat-generaal. Het is alsof de commissaris-generaal enkel wil onthouden dat hij gelogen heeft over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk.

2.5. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoekende partij dat zij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van haar identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een kandidaat-vluchteling correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over diens leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, diens identiteit en nationaliteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). De commissaris-generaal heeft te dezen correct vastgesteld dat verzoekende partij haar eerder verblijf in het Verenigd Koninkrijk initieel verzwegen heeft. Pas voor het eerst op het Commissariaat-generaal legt verzoeker zijn paspoort voor en geeft hij slechts met mondjesmaat toe dat hij ook een studentervisum voor het Verenigd Koninkrijk had (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 2). Het intentioneel verzwijgen van al deze feiten bij aanvang van de asielaanvraag wijst erop dat verzoeker niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht en dat hij de Belgische asielinstanties heeft trachten te misleiden. Dit gegeven is wel degelijk relevant bij de beoordeling van een asielaanvraag. Immers, het feit dat verzoeker naar het Verenigd Koninkrijk is gereisd met een visum en daar gedurende een bepaalde periode verbleven heeft zonder asiel aan te vragen, alsook dat hij een Nederlands visum had zonder aldaar asiel aan te vragen, samen met het feit dat hij bij de Belgische asielinstanties liegt over zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, doet terecht ernstig afbreuk aan de ernst van de voorgehouden vrees voor vervolging in zijn land van herkomst. Van een persoon die daadwerkelijk vreest voor zijn leven, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij, van zodra hij hiertoe de kans krijgt, internationale bescherming inroept. Indien verzoeker een daadwerkelijke vrees heeft, dan is het geenszins aannemelijk dat hij niet op zijn minst poogt de bescherming in te roepen van de autoriteiten in het land waar hij verblijft of toegang toe heeft, zijnde het Verenigd Koninkrijk of Nederland. Het argument dat zijn reisagent hem gezegd heeft om zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk niet te vermelden, kan evenmin overtuigen om de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Immers werd verzoeker er van bij aanvang op de Dienst Vreemdelingenzaken op gewezen dat hij de waarheid moet vertellen en dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg kunnen hebben dat zijn asielaanvraag wordt verworpen. Tevens werd hem meegedeeld geen personen te geloven die aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 12, p. 1). Dat verzoeker ondanks deze mededelingen toch een leugenachtige verklaring aflegde omtrent zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, doet terecht besluiten dat hij de Belgische asielinstanties intentioneel heeft trachten te misleiden, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Het gegeven dat verzoeker wel bepaalde documenten heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn relaas, kan aan voorgaande geen afbreuk doen. Bovendien heeft de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd waarom deze documenten de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas niet kunnen herstellen.

De Raad wijst er daarenboven nog op dat het vergelijken van verklaringen afgelegd voor de Dienst Vreemdelingenzaken en de commissaris-generaal, een nuttige methode is om de waarachtigheid van feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Van verzoeker mag verwacht worden dat hij eensluidende verklaringen kan afleggen over gebeurtenissen die de kern van zijn asielrelaas uitmaken, waaronder zijn plaatsen van eerder verblijf. Het gegeven dat verzoeker hiertoe in gebreke blijft, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. In tegenstelling nog tot wat verzoeker voorhoudt, betreft het geenszins een detail maar een bewust verzwijgen van relevante gegevens.

De Raad wijst er voorts nog op dat bij de vraagstelling tijdens het gehoor het de bedoeling is inzicht te krijgen in de asielmotieven van verzoeker, hetgeen de commissaris-generaal tracht te verwezenlijken door het stellen van meerdere relevante vragen met betrekking tot de kern van het relaas. De commissaris-generaal "maakt" de ongeloofwaardige, onaannemelijke en tegenstrijdige verklaringen omtrent essentiële elementen niet, hij stelt ze vast op basis van de antwoorden die genoteerd werden in de gehoorverslagen en trekt er zijn besluiten uit. Waar verzoeker aldus voorhoudt dat de commissaris-generaal enkel wil onthouden dat hij initieel gelogen heeft, kan hij geenszins overtuigen.

2.6. Verzoeker meent voorts dat het niet kan omdat er tegenstrijdige verklaringen genoteerd werden, dat de vrees ten opzichte van het herkomstland niet onderzocht dient te worden. Verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en stelt hij dat de commissaris-generaal niet ontkent dat ahmadi omwille van hun geloof vervolgd worden. Verzoeker verwijst ook naar rapporten die de onderdrukking en vervolging van

religieuze minderheden in Pakistan bevestigen. Verzoeker meent dat zijn asielrelaas nooit werd onderzocht en niet gemotiveerd werd waarom hij geen vervolging riskeert bij terugkeer. Hij stelt voorts dat de commissaris-generaal te kort door de bocht gaat door de bewijsstukken als vals te beschouwen. De dreigbrief die werd voorgelegd heeft verzoeker verkregen via zijn familie.

2.7. De initieel onjuiste verklaringen inzake zijn eerder verblijf leiden tot een eerste vaststelling die mee aanleiding geeft tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt is de bestreden beslissing voorts niet beperkt tot een motivering inzake het verzwijgen van zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, maar wordt tevens vastgesteld dat zijn asielrelaas doorspekt is met tal van onaannemelijkheden en vaagheden in zijn verklaringen op het niveau van de relevante bijzonderheden derwijze dat dit afbreuk doet aan de waarachtigheid van de voorgehouden vervolgingsfeiten. Ook wat betreft de voorgelegde documenten heeft de commissaris-generaal omstandig gemotiveerd waarom deze geen ander licht kunnen werpen op zijn bevindingen. De Raad treedt de vaststellingen van de commissaris-generaal bij dat de dreigbrief van de 'khatme nabuwat' een gesolliciteerd karakter heeft. Verzoeker is het niet eens met de beoordeling dienaangaande, maar brengt geen pertinente concrete argumenten aan die deze bevindingen zouden kunnen onderuit halen. Bovendien wijst de Raad erop dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontnemen dit dient te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is (RvS 14 juli 2011, nr. 7257 (c)).

2.8. Bij schrijven van 3 juni 2013 voegt verzoekende partij nog bijkomende stukken, i.e. een e-mail van verzoeker zelf aan zijn raadsman. Daarin stelt verzoeker een andere tolk te willen en niet voldoende tijd te hebben gehad om alles te bewijzen. Verzoeker stelt nog zijn VK-verblijf verzwegen te hebben uit angst teruggestuurd te worden en dat hij misleid was door verschillende personen. Ook zouden zijn advocaat en de sociaal assistent aangeraden hebben te wachten tot het 'grote interview' bij de commissaris-generaal. Verzoeker herhaalt voor het overige zijn asielrelaas en stelt dat hij in beide interviews vermeld heeft dat het schietincident in 2010 heeft plaatsgevonden. Voor het overige geeft verzoeker nog een uitleg over de vastgestelde vaagheden omtrent bepaalde feiten en voegt hij verschillende documenten bij.

2.9. De Raad wijst er vooreerst op dat uit niets blijkt dat verzoekende partij niet voldoende tijd zou hebben gehad om haar asielaanvraag grondig toe te lichten en stavingsstukken toe te voegen. Ook blijkt geenszins dat er zich problemen met de tolk zouden hebben voorgedaan. Verzoeker werd zowel bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken als bij het gehoor op het Commissariaat-generaal de mogelijkheid gegeven alle elementen aan te brengen die hijzelf relevant achtte. Aan het einde van elk gehoor werd verzoeker bovendien uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen, waarop hij ontkennend antwoordde (administratief dossier, vragenlijst CGVS, stuk 12, p. 4 en gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 7). Ook werd de rol van de tolk uitgelegd aan verzoeker en werd hij erop gewezen dat hij eventuele problemen met de tolk moest melden, hetgeen verzoeker doorheen het gehoor niet gedaan heeft (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 1). De loze beweringen van verzoeker thans geuit vinden aldus geen grondslag in het administratief dossier en kunnen niet overtuigen.

Waar verzoeker er voorts nogmaals op wijst dat hij zich verkeerd heeft laten adviseren en uit angst teruggestuurd te worden naar het Verenigd Koninkrijk zijn eerder verblijf aldaar verzwegen heeft, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.5..

Waar verzoeker stelt dat hij telkenmale 2010 vermeldde als het jaar waarin het schietincident plaatsvond, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal eerst 2009 vermeldde om daarna dit te wijzigen in juli 2010 (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, stuk 4, p. 5). Verzoekers argumentatie waar hij stelt zowel tijdens het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken als tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal altijd 2010 vermeld te hebben, gaat hieraan voorbij en kan aan de motivering in de bestreden beslissing desbetreffend geen afbreuk doen.

Verzoeker herhaalt voor het overige zijn asielrelaas en vervalt in a posteriori verklaringen ter aanvulling van de vaagheden en onaannemelijkheden die zijn vastgesteld tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal. Er kan evenwel van verzoeker verwacht worden dat hij op het moment van het gehoor gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de kernelementen van zijn asielrelaas. Verzoeker kan deze tekortkoming niet rechtzetten door thans zijn verklaringen aan te vullen. Evenmin volstaat het zijn verklaringen te herhalen nu hij hiermee nalaat concrete argumenten in te brengen tegen de

motieven van de bestreden beslissing. Verzoeker voegt verder nog allemaal kopieën toe van diverse documenten doch de Raad wijst er nogmaals op dat om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dit dient ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen in casu niet het geval is. Bovendien betreft het in deze kopieën die gemakkelijk door knip- en plakwerk te vervalsen zijn en dus geen bewijswaarde hebben.

2.10. Bij schrijven van 2 augustus 2013 voegt verzoeker nog een bijkomend stuk, omschreven door zijn raadsman als *“een verklaring van de Ahmadi gemeenschap dat cliënt wel degelijk een actief lid was van hun gemeenschap”*.

2.11. De Raad wijst erop dat uit de bestreden beslissing blijkt dat niet getwijfeld wordt aan het feit dat verzoeker Ahmadi is noch wordt zozeer getwijfeld aan zijn activiteiten maar wel aan de vervolgingsfeiten die verzoeker naar voren heeft gebracht. Het stuk dat bevestigt dat verzoeker een actief lid was van de Ahmadi-gemeenschap kan dan ook, los nog van de vaststelling dat dit een kopie betreft waarvan de bewijswaarde relatief is en die bovendien een gesolliciteerd karakter heeft, geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

2.12. Waar verzoeker voorts verwijst naar de algemene situatie van de ahmadi in Pakistan kan het volgende worden opgemerkt.

2.13. Uit informatie toegevoegd aan het administratief dossier (stuk 16) blijkt dat de situatie van de ahmadi in Pakistan, gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij worden onderworpen, zorgwekkend is en een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel rechtvaardigt. Uit de bestreden beslissing blijkt eveneens dat het Commissariaat-generaal zich bewust is van de precare situatie waarin ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden. Anderzijds blijkt niet uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat de ahmadi in Pakistan systematisch vervolgd worden. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op internationale bescherming te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook te worden onderzocht en beoordeeld op individuele basis.

Dit blijkt eveneens uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 waarin het een antwoord gaf op een prejudiciële vraag gesteld door het Bundesverwaltungsgericht uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet.

Uit dit arrest kan bijgevolg niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De informatie die verzoeker toevoegt aan zijn verzoekschrift is gedateerd en kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de feiten aan de basis van dit relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “zwaarwegende gronden” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “een reëel risico zou lopen” “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Met recht stelt zij dat uit haar informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat dit conflict regionaal is en niet in heel Pakistan wordt gevoerd. Aangezien verzoeker niet uit deze regio afkomstig is, kon de commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan.

2.14. Wat betreft de door verzoekende partij aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel enkel dan is geschonden, wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden weerhouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Verzoekende partij toont deze wanverhouding tussen het dispositief en de aangehaalde motieven evenmin aan.

2.15. In zoverre verzoeker nog de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel opwerpt, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de uitgebreide landeninformatie en het gehoorverslag van verzoekende partij en dat zij tijdens het gehoor de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.16. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.17. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 EVRM.

2.18. Waar verzoeker in casu nogmaals meent dat het verzwijgen van zijn verblijf in het VK tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken slechts een kleine tegenstelling of vergetelheid betreft, verwijst de Raad naar zijn bespreking onder punt 2.5..

2.19. Verzoeker meent voorts dat hetgeen hij verklaarde op de Dienst Vreemdelingenzaken niet tegen hem gebruikt kan worden omdat hij niet het recht had zich te laten bijstaan door een raadsman. In de mate dat het Belgische asielrecht een asielzoeker het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een advocaat tijdens het gehoor op de dienst vreemdelingenzaken schendt dit artikel 6 EVRM volgens verzoeker. Verzoeker verwijst naar het arrest SALDUZ en meent dat dit mutatis mutandis geldt in zijn zaak en dat dus zijn rechten van verdediging geschonden zijn. Indien de Raad het niet eens zou zijn hiermee, vraagt verzoeker volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie:

“Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en rechten van de verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op zetel van de DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs niet gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag?”

2.20. In de mate dat verzoeker aanvoert dat hij een probleem heeft met de wijze waarop een asielzoeker door de asielinstanties wordt gehoord en de rol die zijn raadsman daarbij speelt en hij daarbij verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, meer in het bijzonder het arrest in de zaak Salduz van 27/11/2008, wijst de Raad er enerzijds op dat de Dienst

Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz mutatis mutandis geldt in zijn zaak vermits verzoeker geen "verdachte" is bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij ook niet werd "ondervraagd" door de "politie" doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn asielaanvraag toe te lichten. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokkene beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat betrokkene in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 EVRM tijdens het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging door de asielinstanties werd geschonden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt hierover een prejudiciële vraag te stellen aan het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad er op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in zijn arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig gesteld heeft dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen. Derhalve zijn ook asielzaken uitgesloten van die verdragsbepaling. Vermits artikel 6.1 van het EVRM niet van toepassing is op de asielprocedure, is de voorgestelde prejudiciële vraag niet relevant voor de oplossing van het geschil en moet zij niet worden gesteld.

2.21. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.22. De Raad is van oordeel dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden weerhouden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER